

Arrest

nr. 299 212 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 7 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS, loco advocaat L. LUYTENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023 waarbij er wordt besloten tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

2. Overeenkomstig artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming indien de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft. Gelet op het bepaalde in artikel 18, § 2, eerste lid van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bedroeg de door de Koning bepaalde redelijke termijn om schriftelijk een geldige reden mee te delen voor de afwezigheid te dezen 15 dagen na de vastgestelde datum van het gehoor.

In het licht van het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven waarbij ze werd opgeroepen voor haar persoonlijk onderhoud op 9 maart 2023. Evenmin heeft de verzoekende partij een geldige reden meegedeeld om haar afwezigheid te rechtvaardigen binnen de termijn van vijftien dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

3. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij niet op het persoonlijk onderhoud van 9 maart 2023 aanwezig kon zijn wegens medische redenen. Vooreerst maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat binnen voormelde de termijn van vijftien dagen een medisch attest naar de verwerende partij gestuurd heeft om haar afwezigheid op het persoonlijk onderhoud van 9 maart 2023 te rechtvaardigen. Ten tweede blijkt uit het door haar bijgevoegde document enkel dat zij omwille van medische redenen op 13 maart 2023 en 14 maart 2023 niet kon gaan werken. Dit document kan geenszins rechtvaardigen waarom ze niet aanwezig was op haar persoonlijk onderhoud op 9 maart 2023. Voor het overige wijst niets in het administratief dossier of in haar verzoekschrift erop dat ze wegens medische of andere redenen niet aanwezig kon zijn op haar persoonlijk onderhoud.

4. Derhalve lijkt verzoekende partij met haar betoog in het verzoekschrift er niet in te slagen om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de verwerende partij in de bestreden beslissing en in casu ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van haar verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht is het niet nuttig om de vluchtmotieven van de verzoekende partij te toetsen aan artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsebepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 november 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1520 staat onder eed en tolkt Pashtou – Nederlands.

Waar de voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, stelt de verzoekende partij bij monde van haar advocaat dat zij weinig elementen kan bijbrengen, behalve het gegeven dat zij een jonge man is die, zelfs na een relatief korte afwezigheid uit zijn land van herkomst, niet meer op de hoogte is van de aldaar geldende normen. De verzoekende partij wijst erop dat deze normen voortdurend strenger worden en stelt dat zij gezien haar jonge leeftijd enorm vatbaar is voor verwestering. Voor het overige verwijst zij naar haar verzoekschrift. Door de voorzitter gevraagd waarom zij niet is komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij, licht de verzoekende partij in eigen persoon toe dat zij toen ziek was (“Mijn hele lichaam brandde.”) en dat zij nadien ter verantwoording van haar afwezigheid een medisch getuigschrift heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Waar de voorzitter opmerkt dat dit getuigschrift de datums 13 en 14 maart 2023 vermeldt terwijl haar persoonlijk onderhoud had moeten plaatsvinden op 9 maart 2023, stelt de verzoekende partij dat zij op voormelde datum ook al bij de dokter was langs geweest maar toen was vergeten om een getuigschrift te vragen. Haar advocaat merkt nog op dat, los van de datums, de essentie erin bestaat dat zij in de betreffende periode effectief ziek was en dat artikel 14 van de Procedurerichtlijn in het kader van de rechten van verdediging vereist dat zij minstens eenmaal effectief wordt gehoord. Tot slot verwijst zij naar de elementen die zij heeft aangebracht in haar schriftelijk verzoek om te worden gehoord.”

4.1. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij op 10 oktober 2023 een vraag tot horen heeft ingediend.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092). Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie.

In voormelde op 10 oktober 2023 ingediende vraag tot horen verzoekt de verzoekende partij niet slechts om te worden gehoord, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

Evenmin kan het volstaan ter terechtzitting algemeen te verwijzen naar de elementen die zij heeft aangebracht in haar schriftelijke vraag tot horen. De Raad herhaalt dat het doel van een vraag tot horen erin bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Door zonder ook maar enige concretisering louter algemeen te verwijzen naar voormelde schriftelijke neerslag blijft de verzoekende partij hiertoe in gebreke.

4.2. De verzoekende partij licht ter terechtzitting toe dat zij niet is komen opdagen voor het persoonlijk onderhoud omdat zij toen ziek was (“Mijn hele lichaam brandde.”) en zij antwoordt, na erop te zijn gewezen dat het neergelegde getuigschrift de data 13 en 14 maart 2023 vermeldt terwijl haar persoonlijk onderhoud had moeten plaatsvinden op 9 maart 2023, dat zij toen ook al bij de dokter was langs geweest maar toen was vergeten om een getuigschrift te vragen.

De Raad merkt vooreerst op dat de poging van de verzoekende partij tot verschoning van het gebrek aan medisch attest een loutere bewering betreft. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij op de dag van het persoonlijk onderhoud ziek was, noch dat zij ook die dag een arts consulteerde en een attest vergat te vragen. Hoe dan ook betreft het de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij tijdig een geldige reden mee te delen om haar afwezigheid te rechtvaardigen. De bewering dat zij zou zijn vergeten een medisch attest te vragen, wijzigt niets aan de vaststelling dat geen dergelijke geldige reden voor haar afwezigheid werd meegedeeld overeenkomstig artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet en artikel 18, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De bewering dat verzoekende partij “nadien ter verantwoording van haar afwezigheid een medisch getuigschrift heeft overgemaakt aan de verwerende partij” kan niet worden gevolgd nu uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat verzoekende partij binnen de voormelde termijn van vijftien dagen een medisch attest naar de verwerende partij gestuurd heeft om haar afwezigheid op het persoonlijk onderhoud van 9 maart 2023 te rechtvaardigen. Bovendien zet verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf uiteen dat zij het medisch attest van 13 maart 2023 met een arbeidsongeschiktheid voor 13 en 14 maart 2023 niet heeft overgemaakt aan haar advocaat

noch aan het CGVS en dus ook nooit is toegekomen. De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

Waar de advocaat van de verzoekende partij nog toevoegt dat artikel 14 van de Procedurerichtlijn in het kader van de rechten van verdediging vereist dat zij minstens eenmaal effectief wordt gehoord, kan verder nog worden opgemerkt dat voormelde bepaling in een eerste lid stelt dat alvorens de beslissingsautoriteit een beslissing neemt, de verzoeker in de gelegenheid wordt gesteld persoonlijk te worden gehoord over zijn verzoek om internationale bescherming, hetgeen in casu is gebeurd.

De advocaat van de verzoekende partij, noch zichzelf, slaagt er met voormeld algemeen betoog ter terechtzitting in het besluit in voormelde beschikking aan het wankelen te brengen. Zij tonen immers ook hiermee niet aan, noch maken zij aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing en in casu ten onrechte zou hebben besloten tot de beëindiging van haar verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

4.3. De advocaat van de verzoekende partij betoogt ter terechtzitting tevens dat de verzoekende partij een jonge man is die, zelfs na een relatief korte afwezigheid uit zijn land van herkomst, niet meer op de hoogte is van de aldaar geldende normen. Deze normen worden voortdurend strenger en hij is gezien zijn jonge leeftijd enorm vatbaar voor verwestering, zo stelt voormeld raadsman.

Hierbij kan echter worden aangestipt dat, gelet op de hoger geduide vaststelling dat niet blijkt dat ten onrechte zou zijn besloten tot de beëindiging van haar verzoek op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, een toetsing van de vluchtmotieven van de verzoekende partij aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is. Niets belet de verzoekende partij desgevallend echter een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarbij met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet haar beschermingsverzoek meteen ontvankelijk zal worden verklaard en zij de mogelijkheid heeft om alsnog te worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Door voor het overige te verwijzen naar haar verzoekschrift, formuleert de verzoekende partij voorts evenmin concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond.

De verzoekende partij brengt bijgevolg geen concrete argumenten aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES